



A bíróság a dr. Fazekas Tamás ügyvéd (1050 Budapest, Nyugati tér 6. szám) által képviselt Torubarov Alekszij (tartózkodási helyü) felperesnek – a dr. Boczkó János nb. ezredes igazgató által képviselt Alkotmányvédelmi Hivatal (1055 Budapest, Falk Miksa utca 9-11. szám) beavatkozó által támogatott a dr. Veres Annamária megbízott igazgató által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (1111 Budapest, Budafoki út 60. szám alatti székhelyü) alperes ellen nemzetközi védelem ügyében meghozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t:

A bíróság az alperes 2016. évi június hó 22. napján meghozott 106-7-14164/39/2015 M iktatószámú határozatot hatályon kívül helyezi és az alperest új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezi.

Az ítélet ellen nincs helye jogorvoslatnak.

I n d o k o l á s

A bíróság az alábbi tényállást állapította meg:

A felperes Oroszországban, Volgográdban élt, vállalkozó volt, többnyire éttermetet üzemeltetett. Emellett egy orosz párt (Igaz ügy) tagjaként tevékenykedett. A felperes pártja ellenzéki, jobboldali-liberális párt, egy új erőként alternatívát szeretne jelenteni Putyin Egyesült Oroszország pártjával szemben. Tagja volt ezen kívül Tevékeny Üzleti Oroszország nevű civil társadalmi szervezetnek is. A szervezet segítette a vállalkozókat az országban, a vállalkozók érdekeit képviselte, segítette őket pl. a rendvédelmi szervek munkatársasival szemben az általuk elkövetett visszaélések miatt indult eljárásokban. A felperes ellen Oroszországban 2008-tól kezdődően több büntetőeljárás indult. Az első eljárás esetében, melyet a felperes egy belügyi tiszt, Andrej Csumanov ellen indított, feljelentőből vádlott lett.

A felperes a büntetőeljárások elől először Csehországba menekült, a cseh állam azonban kiadta nemzetközi elfogatóparancs alapján Oroszországnak 2013.05.02. napján. E kiadás azonban jogellenes volt, a felperesnek ugyanis folyamatban volt a menekültügyi eljárásra, ezt pedig a cseh Alkotmánybíróság meg is állapította. A felperes Csehországi tartózkodását megelőzően Ausztriában, egy osztrák börtönben tartózkodott, miután a nemzetközi elfogatóparancs miatt őt letartóztatták. A börtönben egy férfi késsel támadt rá, melynek következtében súlyos sérüléseket szenvedett.

A felperes ellen, amikor a kiadatást követően visszatért Oroszországban, vádat emeltek, de szabadon védekezhetett. Ezt kihasználva, 2013.12.09. napján azután, hogy néhány napot Munkácson tartózkodott, illegálisan átlépte a magyar határt. A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei

Rendőrfőkapitányság Barabás Határrendészeti Kirendeltség járőrei a felperest igazoltatták, és miután magyarországi tartózkodásának jogszerűségét igazolni nem tudta, ezért előállították, és idegenrendészeti eljárást indítottak ellene. A felperes nemzetközi elismerés iránti kérelmét 2013.12.09-én, az elfogása napján terjesztette elő.

Az alperes 2014.08.15. napján meghozott 106-2-21362/39/2013-MN ügyszámú határozatával a felperes nemzetközi védelem iránti kérelmét elutasította. Sem menekültkénti, sem oltalmazottkénti elismerést nem állapított meg a felperes esetében, és rögzítette, hogy a felperes tekintetében a visszaküldés tilalma sem áll fenn.

A felperes keresete folytán eljáró Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.025/2015/18. számú ítéletével az alperesi határozatot hatályon kívül helyezte azzal, hogy az alperest új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezte.

Az alperes a megismételt eljárás során a rendelkező részben írt határozatával a felperes elismerés iránti kérelmét mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében ismételten elutasította, és megállapította, hogy a felperes tekintetében a visszaküldés tilalma továbbra sem áll fenn.

A jogerős határozat a megismételt eljárásra foglalt utasításoknak megfelelően a felperes által alperes rendelkezésére bocsátott valamennyi dokumentumot értékelte, azok lefordítását követően. Tisztázta, hogy a felperes pártja kormánypárti vagy ellenzéki pártként működik, és rögzítette, hogy megállapítható ellenzéki mivolta.

A megismételt eljárás során az alperes ismételten beszerezte az országinformációkat az oroszországi korrupcióval és börtönviszonyokkal kapcsolatosan, és az igazságszolgáltatással összefüggésben, valamint értékelte a felperes cseh kiadatását, annak körülményeit, illetőleg a cseh Alkotmánybíróság felperessel összefüggő döntését is.

A felperes a megismételt eljárás során beszerezte a beavatkozó szakhatósági állásfoglalását is. A beavatkozó 2015.09.18. napján meghozott AH/86225/2015-2. számú állásfoglalás szerint a felperes Magyarország területén való tartózkodása nemzetbiztonsági érdeket sért, így a szakhatósági hozzájárulást a beavatkozó megtagadta. Az indokolásból annyi ismert és nyilvános, hogy az állásfoglalás kialakítása során a beavatkozó elvégezte a kérelmező személy nemzetbiztonsági szempontú véleményezését, és az ellenőrzés során megállapította, hogy a felperes magyarországi tartózkodása a nemzetbiztonsági szakszolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény 5. § a) pontja alapján nemzetbiztonsági érdeket sért, és alapos okkal feltehető, hogy az 1951-es Genfi Egyezmény 1. Cikk f) pontjának c) alpontjában foglalt kizáró ok áll a felperes tekintetében fenn.

A jogerős határozat a kérelmező szavahihetőségét állampolgársága, személyazonossága és származási helye tekintetében nem kérdőjelezte meg, valamint a felperes által előadott események valóságtartalmának lényeges elemeit sem. Megállapította, hogy a felperessel szemben valóban különböző büntetőeljárások indultak a hazájában, de az országinformációk alapján az is rögzíthető, hogy az Oroszországban biztosított a független bírósági eljáráshoz való jog akár politikai, akár köztörvényes bűncselekmények elkövetéséről van szó. A meghozott és bemutatott ítéletek pedig nem támasztják alá, hogy politikai indíttatású büntető per során olyan súlyos ítéletet hoznának az orosz bíróságok, melyek kimerítenék a politikai meggyőződés miatti üldöztetés fogalmát.

Az alperes arra is hivatkozott, hogy a felperes maga nyilatkozott az új eljárás során tartott személyes meghallgatása alkalmával arról, hogy egy amnesztiát is visszautasított. Az alperes jogerős határozatában foglaltak szerint a felperes által előadott, és az alperes által elismert események jellegüknél, ismétlődésükénél, vagy összeadódó hatásuknál fogva nem olyan mértékben súlyosak, hogy az üldöztetés jogszabályban meghatározott szintjét elérjék. A rendelkezésre álló előzményi iratok, valamint a fentebb kifejtettek, és a kérelmező által tett nyilatkozatok alapján a

felperes menekültekénti elismerésének jogszabályi feltételei az alperesi határozat szerint nem állnak fenn. Az alperes hivatkozott a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met.) 6. § (1) bekezdésére, 58. § (1) bekezdés b) pontjára, a menedékjogról szóló törvény végrehajtásáról szóló 301/2007. (XI. 9.) Kormányrendelet 2/A §, 7/A § (2) bekezdéseire, az oltalmazottkénti elismerés tekintetében a Met. 58. § (2), 12. § (1), 61. §-ára, a Met. 61. § a)-b) pontjaira, valamint c) pontjára, továbbá a Met. 15. §-ára, annak is a b) pontjára, a visszaküldés tilalma tekintetében annak megtagadása során pedig a Met. 45. § (1), az Alaptörvény 11. Cikk (2) bekezdésére és arra, hogy az országinformációk szerint nem állnak fenn fenti jogszabályokban a visszaküldés tilalma fennállásának a kritériumai.

Felperes keresetében a határozat megváltoztatását kérte, mégpedig elsődlegesen akként, hogy a felperest a bíróság ismerje el menekülteként, másodlagosan az oltalmazotti elismerés kimondását kérte a bíróságtól, harmadlagosan pedig azt, hogy állapítsa meg, hogy a felperes esetében a visszaküldés tilalma fennáll. Negyedleges kereseti kérelmében a felperes a határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új határozat hozatalára kötelezését indítványozta. A felperes elsődlegesen a menekültekénti elismerés indokai között azt állította, hogy a szakhatósági állásfoglalás törvénysértő, mert nincs megfelelő ténybeli alapja, különös tekintettel arra, hogy a felperes esetében az alapeljárásban a beavatkozó nem emelt kifogást, a felperes pedig azóta nem hagyta el az országot, és semmi olyan tevékenységet nem folytatott, amellyel a magyar nemzetbiztonságot sérthetné. A szakhatósági állásfoglalásból, annak indoka közül kizárólag csak annyit ismert meg a felperes az eljárás során, hogy annak értelmében a felperes az ENSZ céljaiba és elveibe ütköző cselekményben bűnös. E körben előadta, hogy a felperest semmilyen bűncselekmény miatt nem ítélték el, amely az ENSZ céljaival ellentétes magatartás tanúsításával állna összefüggésben, sőt egyáltalán semmilyen bűncselekmény miatt nem ítélték el. Így a felperes ezt kreált bizonyítéknak tartja. A felperes pedig állította, hogy joga van megismerni a szakhatósági kifogás alapját képező tényeket, e körben az Emberi Jogok Európai Bíróságának eseti döntéseire hivatkozott. Ezen túlmenően az érdemi indokok hiányos, a téves mérlegelése miatt kérte megváltoztatni. Álláspontja szerint egyértelműen megállapítható, hogy politikai fiktív ügyekben, melynek szabálytalanságaira és törvénytelenységére orosz jogi szakvéleményt csatolt a felperes az alapeljárásban, az Emberi Jogok Európai Egyezményének 3. Cikkét világosan sértő, többszöri fogva tartása egyértelműen üldöztetésnek tekinthető. Továbbá a felperes nyakon szúrása az Ausztriai börtönben szintén nem vitásan üldözési cselekményt jelenthetnek. A felperes álláspontja szerint az oroszországi országinformációk alapján téves következtetést vont le az alperes, így a felperes menekültekénti elismerése indokolt, és szükséges. A felperes múltbeli üldözését bizonyította, és jövőbeni üldözésétől való megalapozott félelmét igen magas szinten valószínűsítette. A felperesi álláspont szerint fentiekből következik, hogy az oltalmazottkénti elismerés kritériumai is fennállnak, akár csak a visszaküldési tilalom mellett szóló érvek, melyeket kereseteiben részletezett.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta a jogerős határozatban foglaltakat.

A kereset a l a p o s.

A bíróság a tényállást a peres felek előadása, a közigazgatási iratok tartalma, valamint a szakhatósági állásfoglalás titkos iratának megismerése után, a bizonyítékoknak a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdése szerinti értékelésével állapította meg.

A Met. 6. § (1) bekezdése visszautal az Alaptörvényre, annak is XIV. Cikk (3) bekezdésében

meghatározott feltételekre a tekintetben, hogy Magyarországnak menekültként mely külföldit kell elismerni. Az Alaptörvény XIV. Cikke (3) bekezdése értelmében Magyarország – ha sem származási országuk, sem más ország nem nyújt védelmet – kérelemre menedékjogot biztosít azoknak a nem magyar állampolgároknak, akiket hazájukban, vagy a szokásos tartózkodási helyük szerinti országban faji,- nemzeti hovatartozásuk, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozásuk, vallási,- illetve politikai meggyőződés miatt üldöznek, vagy az üldöztetéstől való félelmük megalapozott.

A Met. 6. § (2) bekezdése értelmében az üldöztetéstől való megalapozott félelem alapulhat olyan eseményeken is, melyek azt követően következtek be, hogy a külföldi a származási országát elhagyta, vagy a külföldi olyan tevékenységén, amelyet a származási országa elhagyását követően fejtett ki.

Az alperesi határozat két okból törvénysértő. Egyrészt a határozatban rögzített országinformációk, mint bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelése, valamint a beavatkozó által előterjesztett tartalmát tekintve titkos adatokat tartalmazó szakhatósági állásfoglalás elfogadása miatt.

Az alperes helytállóan foglalt állást a tekintetben, hogy a felperes szavahihetőségét a megismételt eljárás során meghozott határozatában állampolgársága, személyazonossága és származási helye tekintetében, valamint a tekintetben nem kérdőjelezte meg, hogy a felperes ellenzéki politikus volt. A felperes által említett párt, az „Igaz Ügy”, melynek a felperes maga is tagja volt, ellenzéki jobboldali liberális párt, mely a hatalmon lévő Egyesült Oroszország pártjával szemben új erőként alternatívát szeretne jelenteni. Akkor sem tévedett, amikor a releváns országinformációkat vizsgálat tárgyává tette, így a Brit Külügyminisztérium 2015. július 15-én publikált jelentését országinformációként értékelte. Ezen dokumentum legfontosabb megállapításai az alábbiak:

Oroszországban az emberi jogi helyzet romlása tovább folytatódott. Továbbra is nyomást gyakorolnak ellenzéki politikusokra, akikkel szemben büntető eljárást indítanak, és szabadságvesztés büntetéssel is sújtanak (Alekszej Navalnij és testvére ügye), orosz ellenzéki vezetők likvidálása is előfordult (Borisz Nyemcov ügy), gyakori az ellenzéki pártok nyilvántartásba vételének jogellenes megtagadása (Haladás párt Alekszej Navalnij ügy), az ellenzéki pártok egyéb módon történő megfélemlítése, ellehetetlenítése. A forrásokból egyértelműen megállapítható, hogy Oroszországban bűnvádi eljárást indítanak és börtönbüntetéseket szabnak ki olyan esetekben, melynek során ellenzéki, vagy ellenzékinek tartott személyek a hatalom ellen szót emelnek. Pozitívumként pusztán csak annyi emelhető ki, hogy egyes esetekben szövetségi amnesztia keretében az elítéltek szabadulhatnak. Megállapítható az is, hogy önmagában szórólapok osztogatása, ellenzéki megmozdulásokra való invitálás is magával vonhatja börtönbüntetés, vád alá helyezés és elítélés kockázatát.

Az országinformációkat értékelve az alperes tévesen arra a megállapításra jutott, hogy Oroszországban biztosított a független bírósági eljáráshoz való jog, akár politikai, akár köztörvényes bűncselekmények elkövetéséről van szó. A meghozott és bemutatott ítéletek pedig nem támasztják alá, hogy politikai indíttatású büntetőper során olyan súlyos ítéletet hoznánk az orosz bíróságok, melyek kimerítenék a politikai meggyőződés miatti üldöztetés fogalmát.

Az alperes hivatkozott arra, hogy a felperes maga is úgy nyilatkozott, hogy egy amnesztiát is visszautasított a büntető eljárás során.

Az alperes az általa idézett és megvizsgált forrásokból fentiek szerint egyértelműen a források tartalmával szemben, azzal szögesen ellentétes következtetésre jutott. A források ugyanis azt erősítik meg, hogy Oroszországban nem biztosított a független bírósági eljáráshoz való jog; egyértelműen több alkalommal is pusztán politikai okokból bűnvádi eljárást folytattak le ellenzéki, vagy annak tartott személyek ellen, melyhez elegendő a hatalommal szembeni kritika megfogalmazása, röplapok osztása, ellenzéki tiltakozó megmozdulások szervezése. A független

bíróági eljáráshoz való jog bizonyítékként téves pusztán csak azt értékelni, hogy az ilyen ügyekben megvádoltaknak van lehetősége a jogi védelemre (ügyvéd meghatalmazására), akik az eljárás során kérdéseket tehetnek fel és nem kötelezhetőek bizonyíték szolgáltatásra stb. Különösen nem lehet a független és pártatlan bíróági eljáráshoz való jog biztosítottságának bizonyítékként értékelni azt, hogy politikai indíttatású büntető per során olyan súlyos ítéletet hoznának az orosz bíróságok, melyek kimerítenék a politikai meggyőződés miatti üldöztetés fogalmát. Önmagában ugyanis politikai meggyőződés miatti üldöztetésnek minősül, ha valakit politikai meggyőződése miatt, és pusztán emiatt bünvádi eljárás alá kerülhet, ellene a hatóságok intézkedhetnek és súlyos hátrány, a felperes származási országában akár szabadságvesztés büntetés is fenyegetheti őket. A Nyemcov-ügy - tisztázatlan körülményei ellenére - rávilágít arra, hogy adott esetben a politikai meggyőződés nem csak a szabadságát, hanem az életét is fenyegetheti bármelyik állampolgárnak. Az amnesztia lehetősége pedig nyilvánvalóan nem jelent jogállami garanciát kiszámíthatatlansága, illetőleg annak okán is, hogy adott esetben ezt feltételekhez is köthetik a felperes származási országában. Annak teljes kizártsága, hogy valaki ellen büntetőeljárás indulhat politikai meggyőződése miatt, teremtheti meg annak egyértelmű megállapíthatóságát, hogy üldöztetéstől nem kell alappal tartania; az amnesztia lehetősége ugyanis csak jogerős elítélést követően merülhet egyáltalán fel.

A hatóság tévesen nem értékelte a felperes esetében a Met. 6. § (2) bekezdésében írt rendelkezést, azaz a felperes üldöztetéstől való megalapozott félelmének származási országának elhagyását követő bizonyítékait, így az ausztriai börtönben történt felperes elleni bűncselekményt, a Prágából Oroszországba történő visszaszállításának körülményeit, valamint a beavatkozó szakhatósági állásfoglalásában foglalt tényeket.

Az alperesi határozatban rögzített tényekből egyértelműen megállapítható a felperes üldöztetéstől való megalapozott félelme és az alperesi határozattal szemben az, hogy a felperes politikai meggyőződése miatti üldöztetést alátámasztja, és nem lerontja az orosz országinformáció. Az alperes által beszerzett bizonyítékok azt mindenképpen alátámasztják, hogy az alperes nem tudott egyértelműen meggyőződni arról, hogy a Met. 2.§ ia) pontjában írtak fennállnak, azaz a felperes életét és a szabadságát politikai meggyőződése miatt veszély nem fenyegeti. Márpedig biztonságos harmadik országnak felperes származási országa csak ezen alperesi meggyőződés esetén tekinthető. E meggyőződés azonban bizonyítékokon és nem különböző bizonyítékokon alapuló hatósági feltételezéseken nyugodhat.

Az alperes megismételt eljárás során ismételten beszerezte a beavatkozó szakhatósági állásfoglalását, amely a hozzájárulást – szemben az alapeljárással – immár megtagadta arra hivatkozva, hogy a felperesnek az országban való tartózkodása nemzetbiztonsági érdeket sért. A határozata meghozatala során a menedéjogról szóló törvény végrehajtásáról szóló 301/2007. (XI. 9.) Kormányrendelet 7/A. § (2) bekezdésre és a Met. 15. § b.) pontjára figyelemmel tagadta meg az alperes a felperes menedék kérelmét, illetve oltalmazottkénti elismerését.

Az alperes egy olyan szakhatósági állásfoglalást használt fel a határozata meghozatalakor, amelynek tartalma minősített adatnak minősül és a felperest annak megismerésétől elzárta. Így a felperesnek a hatékony jogorvoslathoz való Alaptörvényben foglalt jogát sértette (Alaptörvény XXVIII. Cikk (7) bekezdése). A jogorvoslati jog ugyanis nem lehet formális. A felperesnek az ellene felhozott bizonyítékokat joga van megismerni, azokra észrevételt tehet, adott esetben ellenbizonyítást is felajánlhat. Különösen jogsértő volt az alperes azon eljárása, hogy a szakhatósági állásfoglalást 2015.09.18. napján beszerezte, de arról a felperes csak a 2016.06.22. napján kihirdetett határozatból szerezhetett tudomást.

Ami pedig a nemzeti minősített adattartalommal bíró szakhatósági állásfoglalás alperes által történő értékelését illeti, az szintén kirívóan okszerűtlen volt. Az alperesnek az lett volna a feladata, hogy a szakhatósági állásfoglalás tartalmát megismerje és azt értékelje. Nem pusztán a Met.-re, és annak végrehajtási rendeletére való hivatkozásokat kellett volna az alperesnek feltüntetni határozatában, hanem a szakhatósági állásfoglalás tartalmát kellett volna értékelni. Amennyiben pedig az alperes ezt elvégezte volna, az alábbi következtetésekre kellett volna jutnia:

A szakhatósági állásfoglalás tartalma és annak rendelkező része nincs összhangban. Az állásfoglalásból ugyanis egyáltalán nem tűnik ki, hogy a felperes Magyarország függetlenségét, politikai, gazdasági, védelmi vagy más fontos érdekét sértő vagy veszélyeztető külföldi titkosszolgálati törekvések és tevékenységek végzésében érintett lehet, másrészt nem állapítható meg az 1951-es Genfi Egyezmény 1. Cikk f) pontjának c) alpontjában foglalt kizáró ok, azaz, hogy az Egyesült Nemzetek céljaiba és elveibe ütköző cselekményben bűnös lenne. Ez esetben ugyanis szakhatósági állásfoglalásban a nemzetbiztonságra veszélyes tevékenységeket, valamint az ENSZ céljaiba és elveibe ütköző cselekményt le kellett volna írni és utóbbi esetben annak bűnössé minősítését is konkrét adatokkal alá kellett volna támasztani.

Azért is járt el törvénytörően az alperes a beavatkozó által előterjesztett szakhatósági állásfoglalás értékelése kapcsán, mert nem vetette össze azt a korábbi állásfoglalással. A bíróság által hatályon kívül helyezett, a felperes nemzetközi elismerés iránti kérelmét első alkalommal elutasító alperesi határozat meghozatalát megelőzően ugyanis már beszerezte egy alkalommal a szakhatóság állásfoglalását, amikor a beavatkozó kifogást nem emelt. Ezen később hatályon kívül helyezett alperesi határozat meghozatalának időpontja 2014.08.15. napja volt. Az alperes pedig a szakhatósági állásfoglalás értékelése során nem vizsgálta, hogy az új szakhatósági állásfoglalásban leírt események a korábbi határozatát megelőző vagy azt követően történt eseményeken alapulnak-e. Ennek azért van jelentősége, mert a beavatkozó állásfoglalása csak a korábbi, kifogást nem emelő szakhatósági állásfoglalását követően keletkezett új tényeken alapulhat, ellenkező esetben az ellentmondást fel kell a beavatkozó megkeresésével oldani.

Végül a szakhatósági állásfoglalás tartalmát az alperes szintén nem értékelte, holott egyértelműen megállapítható, hogy azok nem a felperes terhére, hanem éppen a származási országa elhagyását követően olyan magyarországi eseményeket írnak le, amelyek alátámasztják a menekültkénti elismerés feltételül szabott megalapozott félelem fennállását. Ebből következik, hogy a beavatkozó olyan körülményeket értékelt a felperes terhére, amelyek a felperes javára szolgálnak és a politikai üldöztetéstől való megalapozott félelme egyértelmű bizonyítékai.

Fentiek olyan súlyos eljárási szabálysértések, melyek már egyenként is megalapoznák a határozat hatályon kívül helyezését.

A felperes első három kereseti kérelmével összefüggésben a bíróság utal arra, hogy a Met. 53. § (5) bekezdése kizárja az alperesi határozat megváltoztatásának a lehetőségét, ezért a bíróság a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően a jogszabálysértő alperesi határozatot hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte.

A bíróság álláspontja szerint a felperes igazolta, és az alperes által beszerzett országinformációk is megalapozták azt, hogy a felperes nemzetközi védelem iránti kérelme nem tagadható meg. A felperes esetében egyértelműen fennáll az üldöztetéstől való megalapozott félelem.

Ebből következik, hogy a felperesnek mind a menedékkérelme, mind az oltalmazottkénti elismerése csak a 301/2007. (XI. 9.) Kormányrendelet 7/A. § (2) bekezdésére és a Met. 15. § b.) pontjára

figyelemmel tagadható meg.

A megismételt eljárás során az alperes köteles a beavatkozó által előterjesztett szakhatósági állásfoglalás tartalmát értékelni, mivel az alperes nem alapíthat olyan szakhatósági állásfoglalásra határozatot, melynek a rendelkező része és titkos adattartalma, valamint a korábbi szakhatósági állásfoglalása között nincs összhang. Ezért a beavatkozót fel kell hívnia az ellentmondások feloldására. A beavatkozó pedig köteles leírni olyan konkrét, bizonyítható cselekményeket, amelyek alapján megállapítható a bíróságok számára is, hogy a felperes Magyarországon való tartózkodása nemzetbiztonsági érdeket sért. Ha pedig a beavatkozó továbbra is arra hivatkozik, hogy a felperes az ENSZ céljaival és elveibe ütköző cselekményben bűnös, ezt a cselekményt köteles megjelölni, és a felperes cselekményben való bűnösségét is igazolni. Ellenkező esetben az alperes a szakhatósági állásfoglalást bizonyítékként nem értékelheti és a megismételt eljárás során nem hivatkozhat a 301/2007. (XI. 9.) Kormányrendelet 7/A. § (2) bekezdésre, amely kizárja a menekültkénti elismerést abban az esetben, ha a beavatkozó, mint szakhatóság kifogást emel. Ezzel szemben az oltalmazottkénti elismerésnek a szakhatósági kifogás nem akadálya, hiszen a Met. 15. § b.) pontja csak annyit ír elő kizáró okként, hogy „akinek Magyarország területén való tartózkodása a nemzetbiztonságot sérti”, azaz az alperesnek e körben mérlegelési lehetősége van, de határozatából ki kell tűnnie annak, hogy a felperes Magyarországon való tartózkodása milyen okból, milyen bizonyítékok értékelése alapján megállapítható módon sérti a nemzetbiztonságot.

Olyan bizonyítékra sem hivatkozhat a megismételt eljárás során meghozott határozatában az alperes, amelynek létezéséről a felperest nem tájékoztatta. Amennyiben a bizonyíték tartalma titkos, úgy az alperes a megismerhetőségének jogi lehetőségeiről is köteles a felperest kioktatni és elegendő időt biztosítani a megismeréshez szükséges eljárás/ok felperes által történő megindítására.

Fentiekre figyelemmel a bíróság a Pp. 339. §-ára, valamint a Met. 53. § (5) bekezdésére figyelemmel a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően határozott.

A bíróság döntése folytán a felperes pernyertes lett, de mivel a Pp. 75. §-a szerinti költségek közül a felperest képviselő ügyvéd díjmegállapodással nem igazolt munkadíja felmerült költségként, de a felperes a perköltségben való határozathozatal mellőzését kérte, ezért a bíróság a Pp. 78. § (3) bekezdése alapján a perköltségben való határozathozatalt mellőzte.

A feljegyzett illeték viselésére is a pervesztes felperes köteles. Az erre vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése hídján alkalmazott 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) - és 15. § (1) bekezdésén alapul.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 53. § (5) bekezdése zárja ki.

Pécsett, 2017. évi február hó 25. napján

Dr. Sipos Balázs s.k.
bíró

